

Selv om man vil betragte det som en virkelig Byrde, hvad det jo naturligvis er, saa er det dog til Eyende og Sidst ikke nogen overordenlig stor Byrde, der herved paalægges dette Mandskab. Naar det dernæst siges, at det ikke er til nogenomhelst Nytte, saa kan jeg ikke se rettere, end at det dog vilde være til Nytte at saa, som jeg allerede tidligere har udtalt, Officererne, Underofficererne og Mandskabet ved Forstærkningsbataillonerne sammenarbejdede. Jeg veed meget vel, at dette Mandskab for en stor Del har været med i sidste Krig, at en stor Del af det senere har været indkaldt, at den enkelte Person altsaa kan siges at være øvet, men hvad — og det spurgte det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds om — hvad Flertallet har ment ved sine Ytringer i Betænkningen om, at Forstærkningen trængte til at organiseres og indøves, er just det, at Forstærkningen trænger til at blive sammenarbejdet, thi det er den ikke. Tillige maa jeg bemærke — hvad den høitærede Krigsminister allerede har udtalt — at dette Mandskab ialfald ikke i sin Helhed har lært at kjende de nye Geværer, og at dette Mandskab ikke kjender de nye Reglementer, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Vejlen) har Ret, naar han mente, at man vilde bruge de gamle Reglementer for Forstærkningen og de nye for den øvrige Hær. Jeg er overbevist om, at de samme Reglementer ville blive gennemførte for alle Hærens Afdelinger, jeg er overbevist om, at den høitærede Ministerr vil fuldstændig give mig Ret heri. — Jeg skal imidlertid forlade dette Punkt og gaa over til Spørgsmaalet om Munderingsagerne. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) har under Nr. 5 stillet et Forslag om saa godt som fuldstændig at negte Munderingers Anskaffelse i det kommende Aar. Dette Forslag omtalte jeg ikke, da jeg første Gang havde Ordet, og jeg skal da nu yttre mig derom med et Par Ord. Det ærede Medlem henviste til de store Beholdninger, vi havde af Munderingsgenstande, og sluttede deraf, at der ikke kunde være nogen Fare ved ikke at bevilge Penge til deres Vedligeholdelse

og deres Komplettering; men jeg tror ikke, at det ærede Medlem har lagt Mærke til, at af disse store Beholdninger ligger den allerstørste Del ikke her i Kjøbenhavn i Munderingsdepotet, men ude omkring ved Afdelingerne og bestaar i deres almindelige Fredsindrustning og deres Feltindrustning. Den allerstørste Del af de Værdier, der her er Tale om, er altsaa kun lige tilstrækkelig til at forsyne Hæren i det Dieblit, den skal rykke ud; det, der ligger i Reserve, har ifkun en Værdi af 700—800,000 Rbd., saa at, dersom man fulgte den Vej, som det ærede Medlem vil føre os ind paa, vilde Reservebeholdningen blive opspist i Løbet af 2—3 Aar. Jeg tror ikke, at Noget vilde kunne paastaas, at det vilde være en forsvarlig Vej at komme ind paa; men jeg vil sige omtrent det Samme om det mindre Forslag, som det ærede Flertal har stillet under Nr. 6. Heller ikke det kan jeg finde forsvarligt. Beholdningerne ere ikke større, end at det vilde være høist betænkeligt at lade dem gaa ned, naar vi tænke os, at vi skulde rykke i Felten. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Koch), som nærmest paa Flertallets Begne forsvarede dette Forslag, gjorde endel Bemærkninger, som jeg ikke kan undlade at imødegaa. For det første sammenlignede han disse Slidsatser, som der her er Tale om, med Brødpriserne og Sygepleieudgifterne. Det forekommer mig at være en fuldkommen uberettiget Sammenligning. Om der i Finantsloven er beregnet, at Brødet skal koste det eller det, og at en Sygedag skal koste det og det, gjør til Eyende og Sidst ikke Noget til Sagen. Det Spørgsmaal afgjøres indenfor selve Finantsaaret; koster det mere end beregnet, blive Pengene ligefrem givne ud; det er kun et rent formelt Spørgsmaal, om man vil vente længere Tid, inden man forandrer Priserne, eller om man efter et kortere Tidsrum, maasse hvert eller hvert andet Aar, vil sætte dem op eller ned. Det gjør ingen Skade og heller ingen Gavn for hele Hærvæsenet, om man gjør det eller ikke; men ganske anderledes her i det Dieblit, man ikke vil indrømme Erfaringernes Berettigelse, om jeg saa maa sige, i det Dieblit, man ikke vil tage Konsekvenserne af de Erfaringer, man